

כל הזמן חשתי שמא שליחיו של אל קיים, או פושעים אחרים, פשוט יגלוני רימון אל תוך חדר-השינה של יעל ושלי או אל תוך החדר של גילי. שמנו שם סורגים, אבל אין בעיה להחדיר רימון דרך הסורגים. אולי בגלל הסיבה הזאת עשיתי ביטוח חיים הדדי, על שמי ועל שם יעל. אם יקרה משהו לאחד משנינו, השני יהיה צריך לקבל 8 מיליון לירות צמודים, היום זה כבר 13 מיליון. אני יודע שלאדם ברחוב הסכום הזה נראה גדול מאד, אבל אני שיגתי כל חודש 80 אלף לירות רק עבור מיפרעות למס'הכנסה. עוד לפני החישוב הסופי, לגבי אין הסכום הזה כל כך גדול.

"בחורה משונה"

בעזרת שוטרים וכמה ידידים אני יכול לשחזר מה בערך היה בבית באותו הלילה הנורא. עוד ביום המישי יעל הזמינה את שרית לקפוץ אלינו הביתה. במוצאי-שבת באה אל יעל חברת-ילדות שלה, גילי, זו הגיעה אלינו הביתה לפני שרית ויעל אמרה לה: "צריכה לקפוץ הנה שרית, את לא מכירה אותה, היא בחורה משונה, היא תשב ולא תדבר כל הערב." ושרית אמנם הגיעה, אבל התפתעת יעל וגילי לא סתמה את הפה אפילו לרגע. היא דיברה על הכל, על המכונות שלה ועל העבודה שלה. כמוכן שלא היה בדבריה רמז למה שעומד לקרות. דיברתי עם גילי כשהגעתי לארץ, היא לא הרגישה כלום. רק היה לה משונה קצת, שיעל הזהירה אותה קודם לכן ששרית לא תוציא מילה מהפה ושרית דיברה כל הזמן.

מה היה אחרי שגילי הלכה אי אפשר לדעת, אבל לפי מה שהמישטרה מצאה בבית אני חושב שאני יודע מה קרה. בשלב מסוים שרית עמדה לעזוב את הבית. היא הציעה ליעל שתשאר לה את מיספר הטלפון שלה. אני לא יודע על מה אן דיברו אחרי שגילי הלכה, אבל זה אף אחד לא יידע לעולם. במיטרוון, ליד הדלת, במקום שבו עומד הטלפון, יש בלוק של ניירות כתיבה ועט. יעל התכר פפה, כדי לרשום את מיספר הטלפון של שרית. אחר כך מצאו דף מהבלוק שעליו רשוח "שרית" וסיפרה ראשונה של הטלפון שלה. גם את העט מצאו על הריצפה. נראה שבאותו הרגע, כשיעל היתה עם הגב, היא ירתה בה.

אחר כך גם סיפרו לי, ששרית כפי הנראה רעדה כאשר עמדה להתאבד. בראשה נמרצו שלושה סימני כדורים: שתי שריטות, כפי הנראה בגלל שהידי שלה רעדה, ורק הכדור השלישי הביא למותה.

"הכי טוב בעולם"

עכשני אני עוד לא יודע מה אעשה. אין לי ספק שאני סוגר את המישרד. אין יותר עורך-דין בראונר בחיפה. יש לי עוד שלושה ידענים שאותם אני צריך לסיים. תיק אחד זה העירעור של הפסיכיאטר פרוסקין. הוצאתי אותו זכאי ועכשיו יש עירעור בבית-הדין המישיטת העליון. תיק שני הוא תיק שהתנדבתי לקחת. של נרקומן אחד, ואני לא יכול להשאיר אותו תלוי באוויר. עוד תיק אחד הוא תיק של טרגדיה דומה לטרגדיה שלי — אני רצח את אחיו בנכרונ'יעקוב. אני לא יודע אם אני אשאר בארץ לשלוש התיקים האלה, או שאבוא מחוץ-לארץ כדי להיפגש בהם. אבל מה שברור לי זה שגמרתי כאן עם עריכת-דין. הבעיה הכי גדולה שלי היא איך לעשות שלגילי יהיה הכי טוב. אני מאד קשור לילדה ורוצה שהיא תהיה איתי. בכל פעם שאני מסתכל על גילי, אני לא יכול שלא להיזכר ביעל ובחיים הנפלאים שהיו לי — שלושנו ביחד, ואני פורץ בבכי. אבל לגילי צריך להיות הכי טוב בעולם. אחרי השיבוע אני אתיעץ עם פסיכולוגים מה יהיה הכי טוב בשביל גילי. מה שהם יגידו, אני אעשה. ההורים של יעל רוצים לקחת את גילי איתם לאנגליה, ואני רוצה שגילי תהיה איתי. אני לא אשאר בארץ, ואני עוד לא יודע איפה אהיה, אבל אני רוצה שגילי תהיה איתי.

במדינה

(המשך מעמוד 41)

שוחד בשנת 1979, וכך, תמורת 3000 ל"ר שתיקבל מאב דואג, הביטוח-רס"ר חיון את בנו בתפקיד גזח במיטרה-הצבאית בצריפין כדי שיוכל לסייע לאביו בחנותו. ממוון דירה, כשהיה רס"ר חיון רס"ר תחנה במיטרה-הצבאית בצריפין. בחודש נובמבר 1978, הוא הציע בעצמו שוחד לחוקר מצ"ח לקנות בשר במחיר מוזל. בתנאי שהחוקר יעזור לחייל, שהיה כלא בתחנה על גניבת כספי קנטונה וישחררו מהמעצר.

באותו החודש גם רס"ר חיון להכנסת הורי החייל העצור לביקור בכלא, למרות שהדבר היה אסור ולא בגדר סמכותו.

לדברי התיבועה, בראשות סרן משה פרוימוביץ, התנהג רס"ר חיון בצורה ש"אינה הולמת את דרגתו ואת מעמדו בצבא. סיגורו של חיון, עורך-הדין ניסים סמו, טען עם הגשת כתב-האישום כי אין מדובר במעשי שוחד, שכן האנשים שמהם לקח חיון את הכספים היו ידידיו במשך שנים רבות. חיון, כך סיפר הסניגור הוא בן 30, נשוי ואב לילדים קטנים. הוא גר ברצריף ביפו, ואת הכספים לקח כדי לממן דירה שקנה בשנה שעברה. חיון הועבר בינתיים לשרת ביחידה אחרת.

פשעים

השובב וותיה

האב הוא פגן ראש עיריית נתניה, והבן נערישעשועים ובעד עבר פלילי

יצחק ("צ'צה") אנובליץ בנו של דוד אנובליץ, פגן ראש עיריית נתניה מזה כ-25 שנה, מייצג את ההפכים של נתניה. הוזהר, הברק והיהלומים מהד, הפשע ור פחד העולם-התחתון מאידך. הגבר הצעיר, 29, הוא יפה-תואר ובעל קסם אישי רב. ממישפחה טובה ובעל חיי נוד, והצליח למצוא את דרכו אל חוגים שונים שבניה הנתיניית. הוא נראה לעיני מים קרובות בחוג הנוצץ של נתניה. מבר לה במועדונים ומיסעדות יוקרה, ומקובל מאד בין אנשי החברה הטובה של העיר. על ידידיו נמנים עורכי-דין, קבלנים ויהלומנים.

מאידך מקובל הצעיר לא פחות בחברה האחרת של נתניה. עד לפני זמן מה היה אחד הבעלים של מועדון היוקרה הנתיניית תי המרקום. כאשר נפתח המועדון היו אור-חיו משמנה וסולתה של החברה הישראליית. מועדון-החברים המפואר משך אליו את כל פרפרי הוזהר וחלק גדול מאנשי העולם התחתון שלטשו אליו עיניים. שר תפים אחדים במועדון היו בני מישפחת עמר מנתניה. בנם הבכור, אברהם ("בבר"), עמר, נחשב על-ידי המיטרה ראש הפי-שע שנתניה. באותו ליל פתיחה הגיע, כאשר מנדי רייסד'יינס עזב את המועדון וחזרה לביתה, הותקפה על-ידי צעיר ששלף היילום גדול מעל אצבעה ונמלט. בין העצורים בחשד שוד היילום היו גם בבר עמר וגם צ'צה. שניהם היו עצור רים זמן קצר בלבד, ושחררו מחוסר הוכחות.

לפני חודשים אחדים נרצח בכר בכמו-נית, כאשר חזר עם אחיו הצעיר דדה לביתו עם שחר. עד היום לא נעצר איש בקשר לרצח זה.

קריאה אלמונית. איש אומנם לא התנקש בחייו של צ'צה, אולם בימים אלה הורשע בפעם הראשונה בחייו בעבירה פלילית בבית-הדין המישיטת בתל-אביב. בנו של סגן ראש-העיר נאשם בכך שבשנת 1977 פגש יחד עם אדם בשם משה קלפרדה לביתו של ישעיהו פיק ב"נתניה. לדברי כתב-התביעה שברו הי-חדרו שלב בהריסול של המיפוספת, משם חדרו לדירה וגנבו מתוכה איגרות-הוב כסך של 616.796 ל"י.

פיק היה באותו זמן בחתונה, וכאשר חזר לביתו וגילה את הפרצה והגניבה הודיע על כך למיטרה. אחרי זמן מה הגיע אליו קריאת טלפון אלמונית שבישר לו כי איגרות-החוב שנגנבו מביתו נמכרות בנבך המרחוץ בנתניה. פיק הלך לברר את הדבר וגילה כי אדם בשם קלפר-

(המשך בעמוד 58)

עקרת הבית מחולון

השכנה

הנאשמת היתה צעירה, תמירה ר' אלגנטית, היא ישבה על ספסל ה"נאשמים לבושה חליפת-מכנסים אופנתית, מאופרת למשעי ושערה הארוך והשחור נפל על כתפיה, מזל לביא (23), היא עקרת בית, אם לשתי בנות ונשואה לבעל מוסך בחולון. לכאורה אין היא שונה מעקרות בית צעירות אחרות. אך הבדיל ביניהן דבר חשוב אחד — מזל נאשמת בעבירה החמורה של חסיסה באימים.

חסיסה אינה עבירה נפוצה בישראל, ו"בוודאי שאינה עבירה נשית במיוחד. לכן, כאשר קיבלו אברהם ופסח זילברניג, ב"חודש ספטמבר בשנה שעברה, מיכתב סחי"טה לא עלה כלל על דעתם כי הסחטן הוא סחטנית, וכי המדובר בשכנתם לבית ה"משתף ברחוב ז'בוטינסקי בחולון.

...אמרנו לכם שלא נוותר לכם עד ש"ניקח את כספי, עכשיו תקראו את המיכתב הזה רק אתה הבן שלך ושהמיטרה לא תדע מזה. כי הם לא יעזרו לכם. אנחנו כבר חודש ימים דורשים כסף והם לא תפסו אותנו ולא יתפסו אף פעם. יותר טוב לכם לעשות מה שאנחנו מבקשים מכם ויותר לא יהיה לכם בלגן, ולא תשמעו מאתנו. אם לא, אתם תהיו מסכנים ותחילו להתפלל על החיים שלכם."

זה היה תוכנו של אחד ממיכתבי החסיטה שמצאו בני זילברניג בחיבת הדואר שלהם. האב ובנו חששו ליהיה, כי המיכתבים איימו שאם לא יימסרו לסחטנים 5,000 לירות, יירו שני הגברים.

כסף מזויף

בארון החשמל

רדשה ימים אחרי מיכתב האימים הראשון שמו השניים את הכסף ב"ארון-החשמל, כפי שצו, ולא אמרו דבר למיטרה. אולם כדרכם של סחטנים, ה"תיאבון גדל עם החסיטה, לא עבר שבוע ימים ומיכתב נוסף הונח בתיבת-הדואר של זילברניג.

אנחנו מצטערים" נאמר בו, "לבוא אליכם שוב בקשה, אבל יש לנו מישפט ואנחנו צריכים כסף לשלם לעורך-הדין. ואנחנו מבטיחים לכם שזו הפעם האחרונה, אם לא אז אנחנו מרשים לכם להביא מישיטרה, ואנחנו מבטיחים לכם כי בעוד שבוע או שבועיים יהיה לנו הריבה כסף מפריצות לידות, ואז אנחנו נביא לכם 50 אלף לירות בלי שאף אחד יודע.

"תודה לכם, שנה טובה ושאף אחד לא יקרא את המיכתב הזה."

כיוון שדרשה היתה לסכום כפול, 10,000 לירות, ותכופה מאד לראשונה, הבינו הנסחטים כי אין מגווס מלפנות ל"מיטרה. וכך, למרות הפחד האיום, הודיעו השניים למיטרה על מיכתב-החסיטה ו"האימים.

מיטרת ישראל שמה מארבים ליד ה"בית, כדי לתפוס את העבריינים. אולם איש לא נראה יוצא או נכנס, ובכל זאת הוכנס מיכתב אזהרה נוסף לתיבת-הדואר של זילברניג. המיכתב האיץ בהם להפקיד את הכסף ולא תישורף המכונת וגד הבן.

המיכתב הזה היה זועם ומאיים ושלח ניבול פה. המיטרה החליטה לשים בארון החשמל את הסכום המבוקש בשטרות מזוייפם, ולתפוס את הסחטן.

הפעם ראו השוטרים את השכנה הצעירה נגישת אל ארון-החשמל, פותחת בלהיטות את המעטפה, כאשר הבחינה כי הכסף מוזוייף קרעה אותו במחמתו-עם וזרקה את הקרעים לכל עבר. מיכתב-החסיטה חדש הונח ליד דלתה של מישפחת זילברניג.

נאמר בו: "בן זונה, זה יעלה לך ביוקר, אתה תמצא את הגופה של הבן שלך נקובה כדורים. אתה חושב שאנחנו לא מכירים את המדור, ושנחנו פריירים? אם החיים

רימון בחדר-השינה

אני לא צריך את הרכוש שהיא הש"אירה לי. אני איש עשיר, לא רק מהבית, אלא גם מהעבודה שלי. לשני ה"ילדים שלי יש קרנות, שלחואי על כל עם ישראל כל כך הרבה כסף, אני הודעתי למיטרה שאני מבקש לצלם את התיק ולא להתייחס אליו יותר, כולל הצוואה. כל מה שרית שאירה צריך לעבור למישיטת פחה שלה. לי אישית ולי כאפוטרופוס של גילי אין כל תביעות לגבי הרכוש הזה.

כבר כמה חודשים מלווים אותי פחדים מפני התנקשויות בי או בבני מישפחתי, מהעולם התחתון. הסיבה האמיתית שרציתי לעבור ללונדון ול"הפחדים האלה, ולא עניין של לעשות-עסקים. זה כבר היה כמעט מוחלט ש"ב" באפריל יעל, גילי ואני נוסעים ללונדון, אני כבר תיכננתי את ההגאה שלי — איך שאני כותב מיכתב ל"שר-האוצר ייגאל הרוביץ ואומר לו: "אדוני הנכבד, נא לסגור את התיק של במס'הכנסה, במסע-ע"מ-מוסף ובכלל, מה מיסים שלי לא יעלו יותר בהליקופ-טרים למתנולים בנ"ב-בכיר. אין יותר עדי בראונר בארץ. עדי בראונר יושב בלונדון ולא משלם מיסים."

ליעל היה קצת קשה לעזוב את הארץ, אבל היא הסכימה איתי שלפחות שנתיים-שלוש אנחנו יכולים לשבת בלונדון. שרית ידעה על כך. היא חשבה שהנסיעה הזו יעלה ללונדון היא הנסיעה האחרונה, היא באה אל חבר שלי, יומיים לפני הרצח, סיפרה לו שהיא מתגעגעת אלי, שהיא כבר לא אוכלת שבוועים ולא ישנה חודש. שרית חששה שמא אני לא אחזור יותר לארץ. החבר שלי הרגיע אותה שאני עוד אחזור לפני הנסיעה הסופית. היא ביקשה ממני את הטלפון שלי בלונדון. לחבר באמת לא היה הטלפון של ההורים שלי יעל, הוא הציע לשרית שהוא יטלפן ליעל וישאל אותה. שרית לא רצתה.

כונת הנסיעה שלי היתה להסתלק מכל העבריינים הקשוחים שהיה להם חשבונות איתי, הן מהתקופה שבה הייתי פרקליט המחוז בחיפה והן מהתקופה שבה הייתי עורך-דין פרטי. אחד מעבריינים אלה, סמי אלקיים המפורסם, איים עלי לפני כמה חודשים בבית-המישפט, בנוכחות שוטרים ופרקליטים. הוא פשוט אמר לי: "אני אחסל אותך, או כשאני בבית-הסוהר או כשאני אצא מבית-הסוהר."